

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **AREAWELL, a.s.**, se sídlem 5. Května 72, Dolní Břežany, zastoupená JUDr. Alešem Staňkem, Ph.D., advokátem se sídlem Národní 365/43, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2019, č. j. 24102/19/5100-31462-708633, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 3. 2020, č. j. 57 Af 8/2019 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Jihočeský kraj (dále jen „správce daně“) platebním výměrem ze dne 4. 12. 2018, č. j. 2294817/18/2213-70463-303468, uložil podle § 250 daňového řádu žalobkyni pokutu ve výši 7.222 Kč. Důvodem bylo opožděné podání daňového přiznání k dani z nemovitých věcí na zdaňovací období roku 2016, neboť předmětné daňové přiznání podala 1 011 dnů po stanovené lhůtě, resp. byla 1 004 dnů v prodlení s podáním tohoto daňového přiznání. Proti rozhodnutí správce daně podala žalobkyně odvolání, na základě něhož žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím podle § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu rozhodnutí správce daně změnil tak, že v souladu s usnesením rozšířeného

senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, do výrokové části doplnil popis skutku uvedením času a způsobu jeho spáchání. Ve zbytku žalovaný skutková zjištění a právní hodnocení správce daně aproboval.

[2] Rozhodnutí žalovaného následně žalobkyně napadla žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), v níž především namítala, že výše uložené pokuty měla být správně vypočtena pouze z následně doměřené daně, která činila 18 Kč, nikoliv z celkově stanovené daně dosahující částky 144.421 Kč. Povinnost tvrzení v rozsahu 144.403 Kč považovala žalobkyně za řádně splněnou, a to nepřetržitě po dobu více jak 11 let. Z tohoto důvodu částka ve výši 144.421 Kč nemůže podle jejího názoru být základem pro určení výše pokuty. Taktéž měla za to, že výše udělené pokuty byla nepřiměřená.

[3] Krajský soud po posouzení žaloby dospěl k závěru, že je nedůvodná, a proto ji zamítl. Nejprve předeslal, že v případě daňového tvrzení k dani z nemovitých věcí se uplatní zásada přiměřenosti a hospodárnosti, a proto zákon č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí (dále jen „zákon o dani z nemovitých věcí“), nepožaduje, aby bylo daňové tvrzení podáváno každý rok, ale jen v případě nastalých změn. Na dílčí daňové tvrzení je tak třeba nahlížet jako na řádné a je v něm proto nutné vyčíslit daň za celé zdaňovací období, nikoliv jen za tu část, u které došlo ke změnám. V projednávaném případě sice byla správcem daně původně stanovena daň z nemovitých věcí na rok 2016 ve výši poslední známé daně, nicméně v roce 2018 správce daně zjistil, že žalobkyně nezdaňuje tři pozemky, které měla pronajaty již od roku 2008. Žalobkyně následně podala zkrácené daňové přiznání dne 8. 11. 2018, kdy byla doměřena daň ve výši 18 Kč, a dostala se tak do prodlení s jeho podáním v délce 1 004 dnů. Krajský soud byl toho názoru, že z § 250 odst. 1 daňového řádu jasně vyplývá, že výše pokuty se vyměří ze stanovené daně, nikoliv z daně doměřené. Stanovenou daní je přitom myšlena daň stanovená pravomocným platebním výměrem, dodatečným platebním výměrem nebo hromadným předpisným seznamem. Pokuta za opožděné daňové tvrzení se tak vyměří z daně, kterou byl poplatník povinen zaplatit. Své úvahy krajský soud opřel o nález Ústavního soudu ze dne 30. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 24/14, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 Afs 48/2018 - 44, ve kterých se soudy zabývaly výkladem § 250 daňového řádu a postupem při výpočtu ukládané pokuty.

[4] Soud nepovažoval za důvodnou ani námitku o nepřiměřené výši udělené pokuty. Předmětné ustanovení daňového řádu obsahuje dostatečné množství moderačních prvků, ať již ve formě procentuálního nastavení výše pokuty, tak i jejího úplného prominutí. Podmínky pro stanovení této sankce jsou tak vymezeny dostatečně předvídatelným způsobem. Jak již bylo výše řečeno, pokuta byla vypočtena z částky stanovené daně ve výši 144.421 Kč, přičemž pokuta byla ohraničena maximálním limitem 5 % ze stanovené daně. Pokutu ve výši 7.222 Kč tak krajský soud pokládal za uloženou v souladu se zákonem.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu, který lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Na úvod stěžovatelka odkázala na rozsudek „Nejvyššího správního soudu“ ze dne 6. 2. 2018, č. j. 15 Af 44/2015 - 29 (pozn. soudu: myšlen rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem), podle něhož stanovenou daní je taková daň, která byla daňovému subjektu stanovena platebním výměrem, dodatečným platebním výměrem nebo hromadným předpisným seznamem. V případě stěžovatelky přitom byla dodatečným platebním výměrem ze dne 3. 12. 2018 doměřena daň ve výši 18 Kč. Za nesprávný tak považuje závěr, podle kterého jí byla „doměřena“ daň ve výši 144.421 Kč. S ohledem na uvedená východiska měla za to, že věc byla nesprávně právně zhodnocena, neboť uložená pokuta jí měla být stanovena z částky 18 Kč. Jakýkoliv jiný výklad pro určení základu pro výpočet pokuty je v rozporu se základními principy právního státu, zejména se zásadou proporcionality a rovnosti, což rovněž uvedla na teoretickém příkladu. Pokud by jí byla doměřena daň byť pouze ve výši 1 Kč, pokuta by stále činila 7.222 Kč. Naopak daňový subjekt, který si nesplní svou povinnost podat daňové tvrzení vůbec a kterému bude doměřena daň ve výši 3.999 Kč, nezaplatí pokutu žádnou. Při výkladu zvoleném krajským soudem není bráno v potaz, že si u převažující části svých nemovitostí svou daňovou povinnost beze zbytku plnila.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti upozornil, že stěžovatelka zaměňuje pojmy doměřená a stanovená daň. Pojem „stanovená daň“, která je pro věc klíčová, je vymezena v § 147 daňového řádu a představuje daň v celkové výši daňové povinnosti, která je stanovena rozhodnutím správce daně. Doměřená daň naopak představuje rozdíl mezi nově stanovenou daňovou povinností a poslední známou výší daňové povinnosti. V případě stěžovatelky byla stanovena daň z nemovitých věcí za rok 2016 ve výši 144.421 Kč, doměřena však byla ve výši 18 Kč. Je přesvědčen, že pro stanovení výše pokuty ve smyslu § 250 odst. 1 daňového řádu je rozhodná výše stanovené daně, nikoliv daně doměřené. Dále má s odkazem na nález Ústavního soudu Pl. ÚS 24/14 za to, že stanovená výše pokuty není nepřiměřená a ani nezakládá nerovnost před zákonem, neboť zákonná úprava obsahuje dostatečný počet moderačních prvků, především maximální možné procentuální výše pokuty. K příkladu uvedenému stěžovatelkou žalovaný uvedl, že není pro danou věc příléhavý, neboť zde bude namístě uplatnit jiné sankční nástroje, především penále a úrok z prodlení.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Mezi účastníky řízení není sporný skutkový stav věci, tedy že stěžovatelka podala opožděně přiznání k dani z nemovitých věcí za rok 2016 k pozemkům par. č. 943/12, 943/13 a 943/14 v katastrálním území Slavče u Trhových Svinů. Správce daně na základě tohoto daňového přiznání doměřil dodatečným platebním výměrem ze dne 3. 12. 2018, č. j. 2294801/18/2213-70463-303468, stěžovatelce daň z nemovitých věcí za rok 2016 ve

výši 18 Kč. Celková daň za dané zdaňovací období byla stanovena ve výši 144.421 Kč. Stěžovatelka ani nerozporuje, že podala předmětné daňové přiznání 1 011 dnů po stanovené lhůtě, resp. byla 1 004 v prodlení s podáním daňového přiznání.

[11] Spornou je pouze právní otázka spočívající v interpretaci pojmu stanovené daně, která je podle § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu základem pro určení výše pokuty za opožděné tvrzení daně. Žalovaný a krajský soud dospěli k závěru, že pro tyto účely se stanovenou daní vždy rozumí daň vyměřená či doměřená platebním výměrem, dodatečným platebním výměrem či hromadným předpisným seznamem, tedy že je nutno vycházet z celkové daňové povinnosti. Stěžovatelka má naopak za to, že se při výpočtu pokuty za opožděné podání přiznání k dani z nemovitých věcí, která má za následek změnu daňové povinnosti oproti předchozímu zdaňovacímu období, považuje za stanovenou daň jen rozdíl mezi novou a dosavadní daňovou povinností.

[12] Nejvyšší správní soud na úvod předesílá, že obdobnou skutkovou a právní situací se již zabýval ve svém rozsudku č. j. 4 Afs 48/2018 - 44, na jehož závěry odkázal i jak krajský soud, tak i žalovaný. Ani nyní nemá Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit od již dříve vyslovených právních závěrů.

[13] Nejprve je nutné připomenout, že základním cílem správy daní je podle § 1 odst. 2 daňového řádu postup, jehož cílem je správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady. Základem pro správné zjištění a stanovení daně je podle § 1 odst. 3 daňového řádu daňové tvrzení (ve znění účinném do 31. 12. 2020 daňový řád hovořil o daňovém přiznání) podané daňovým subjektem.

[14] Cílem pokuty za opožděné tvrzení daně přitom je „*donutit či přimět daňový subjekt k podání daňového tvrzení. Protože tato sankce postihuje nesplnění povinnosti učinit podání určitého typu, jedná se o sankci za porušení povinností nepeněžité povahy.*“ (Matyášová, L. a Grossová, M. E., *Daňový řád. Komentář.* 2. aktualizované a doplněné vydání. Praha: Nakladatelství Leges, 2015, komentář k § 250). Objektem skutkové podstaty daňového deliktu podle § 250 odst. 1 daňového řádu tak není zájem společnosti na správnosti obsahu daňového tvrzení, nýbrž na jeho samotném podání v zákonem stanovené lhůtě. Při ukládání pokuty podle § 250 odst. 1 daňového řádu proto bezprostředně existuje jen vzájemný vztah mezi stanovenou daní a absencí či opožděností daňového tvrzení.

[15] Podle § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu platí, že *daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit pokutu, nepodá-li daňové přiznání nebo dodatečné daňové přiznání, ačkoliv měl tuto povinnost, nebo učiní-li tak po stanovené lhůtě, a toto zpoždění je delší než 5 pracovních dnů, ve výši 0,05 % stanovené daně za každý následující den prodlení, nejvýše však 5 % stanovené daně.*

[16] Ze znění tohoto ustanovení je zcela zřejmé, že pojem stanovené daně, z níž se vypočítává pokuta za prodlení s podáním daňového přiznání nebo dodatečného daňového přiznání přesahující pět pracovních dnů, se vztahuje právě k výši daňové povinnosti vyměřené či doměřené daňovému subjektu na základě skutečností, které měl sám tvrdit ve včasně podaném přiznání k dani.

[17] Podmínky pro podání daně z nemovitých věcí stanoví § 13a odst. 1 zákona o dani z nemovitých věcí, podle něhož *daňové přiznání je poplatník povinen podat příslušnému správci daně do 31. ledna zdaňovacího období. Daňové přiznání se nepodává, pokud je poplatník podal na některé z předchozích zdaňovacích období nebo daň byla stanovena na některé z předchozích zdaňovacích období z moci úřední a ve srovnání s tímto předchozím zdaňovacím obdobím nedošlo ke změně okolností rozhodných pro stanovení daně. V tomto případě se daň vyměří ve výši poslední známé daně a za den vyměření daně a současně za den doručení tohoto rozhodnutí poplatníkovi se považuje 31. leden zdaňovacího období; správce daně nemusí daňovému subjektu výsledek vyměření oznamovat platebním výměrem, platební výměr nemusí obsahovat odůvodnění, založí se do spisu a nelze se proti němu odvolat. Na žádost daňového subjektu mu správce daně zašle stejnopis platebního výměru, a to do 30 dnů ode dne, kdy žádost obdržel. Dojde-li ve srovnání s předchozím zdaňovacím obdobím ke změně okolností rozhodných pro stanovení daně nebo ke změně v osobě poplatníka, je poplatník povinen daň do 31. ledna zdaňovacího období přiznat; v těchto případech lze daň přiznat buď podáním daňového přiznání nebo podáním dílčího daňového přiznání. V dílčím daňovém přiznání poplatník uvede jen nastalé změny a výpočet celkové daně.*

[18] Z toho vyplývá, že při změně okolností rozhodných pro vyměření daně z nemovitých věcí je poplatník povinen tvrdit celkovou výši své daňové povinnosti, a nikoliv jen rozdíl mezi novou a předchozí daní, ať již v takovém případě podává řádné či dílčí daňové přiznání. Pokud tedy daňový subjekt tuto povinnost tvrzení nesplní ani po uplynutí pěti pracovních dnů od konce lhůty pro podání řádného či dílčího daňového přiznání, musí se při ukládání pokuty podle § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu vycházet z výše daně z nemovitých věcí, která byla poplatníkovi vyměřena za aktuální zdaňovací období při zohlednění nových a již dříve známých okolností.

[19] Pokuta za opožděné tvrzení daně, ač se její název může zdát zavádějící, se nevztahuje ke konkrétnímu daňovému přiznání, ale ke konkrétní dani, resp. daňové povinnosti. Daňový řád ve svém § 250 odst. 4 počítá s možností, že daňové přiznání nebude podáno vůbec, přesto výši pokuty stanoví s ohledem na výsledek správy daní - správně zjištěnou a stanovenou daň. Dle § 147 odst. 1 daňového řádu se daň stanoví rozhodnutím správce daně, nikoliv přiznáním (tvrzením) daňového subjektu. Daňový řád nečiní žádný pojmoslovný rozdíl mezi stanovením daně ve vyměřovacím či v doměřovacím řízení. Daň stanovená ve vyměřovacím řízení se započetím doměřovacího řízení stává daní posledně známou a stanovená daň bude až konečná daň stanovená v doměřovacím řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2019, č. j. 1 Afs 54/2019 - 25).

[20] Tento názor rovněž sdílí i komentářová literatura: „*Pro určení výše pokuty je nezbytné v první řadě znát výši stanovené daně, tj. daně uvedené v rozhodnutí o stanovení daně (§ 147). Z praktického hlediska by měl správce daně s uložením pokuty vyčkat až do okamžiku pravomocného stanovení daně. V případě změny výše daně v odvolacím řízení by správce daně musel zasahovat i do platebního výměru týkajícího se pokuty.*“ (Rozehnal, T. *Daňový řád. Praktický komentář.* Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, komentář k § 250). V tomto ohledu proto skutečně není rozhodné, co daňový subjekt v daňovém tvrzení uvede. Výše pokuty se odvíjí od stanovené daně, která představuje základ pro její výpočet (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2020, č. j. 6 Afs 130/2020 - 32).

[21] Lze tedy uzavřít, že vyměřenou celkovou daň z nemovitých věcí za příslušné zdaňovací období je nutné považovat za stanovenou daň ve smyslu § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu, která je základem pro výpočet pokuty za opožděné tvrzení daně. Stěžovatelka tak z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 Af 44/2015 - 29, který Nejvyšší správní soud přezkoumal prostřednictvím již výše zmíněného rozsudku č. j. 4 Afs 48/2018 – 44 a jehož právní závěry aproboval, vyvozuje naprosto opačné závěry, než jaké by z nich správně vyvodit měla.

[22] V nyní posuzované věci je nutné taktéž vzít v potaz specifika podávání přiznání u daně z nemovitých věcí, které se nepodává v každém zdaňovacím období. Z § 13a odst. 1 zákona o dani z nemovitých věcí vyplývá, že daňové přiznání je podáváno pouze poprvé při vzniku daňové povinnosti. V následujících zdaňovacích obdobích se daňové přiznání podává pouze při změně okolností rozhodných pro stanovení daně. Také podle § 13b odst. 1 zákona o dani z nemovitých věcí se *daň z nemovitých věcí vyměřuje za zdaňovací období podle stavu k 1. lednu roku, na který je daň vyměřována*. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 Afs 48/2018 - 44 dospěl k závěru, že i v případě nepodání či opožděného podání daňového tvrzení po změně okolností rozhodných pro vyměření daně *„je správce daně oprávněn celkovou daň z nemovitých věcí za aktuální zdaňovací období vyměřit a nemůže v takovém případě daňovou povinnost doměřit ve výši rozdílu mezi nově vyměřenou daní a daní stanovenou v předchozím zdaňovacím období. Ani úprava přiznání k dani z nemovitých věcí tedy nesvědčí správnosti názoru stěžovatele o nutnosti výpočtu pokuty za opožděné tvrzení této daně jen z výše její změny oproti předchozímu zdaňovacímu období.*“

[23] Jako nedůvodnou Nejvyšší správní soud shledal i námitku stěžovatelky ohledně toho, že výklad § 250 odst. 1 písm. a) je v rozporu s principem proporcionality a rovnosti. V této souvislosti kasační soud ve shodě s krajským soudem odkazuje na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 24/14, v němž byl § 250 daňového řádu podroben ústavněprávnímu přezkumu. Návrh na zrušení tohoto ustanovení zákona přitom Ústavní soud neshledal důvodným. Ve svém nálezu se zabýval především možným porušením principu přiměřenosti, resp. tím, zda pokuta nemá likvidační charakter. Ústavní soud dospěl k závěru, že „[j]*estliže je výše pokuty za opožděné tvrzení daně vázána na subjekt plátce daně a je odvozena od výše daně (na základě ekonomické aktivity), která je předmětem tvrzení, a dále od doby neplnění povinnosti tvrzení daně, tedy od intenzity porušení daňové povinnosti, a je navíc omezena stanovenou maximální hranicí, nelze než uzavřít, že nepředstavuje natolik intenzívní zásah do majetkových poměrů, který by na dotyčný subjekt nakládal nesnesitelné břemeno.*“ Dále uvedl, že „[v] *posuzovaném případě je pokuta za opožděné tvrzení daně ukládána v souvislosti s nesplněním řádného podání daňového přiznání, přičemž její výše je odvozena od výše placené daně, narůstá v čase v závislosti na délce prodlení s učiněním daňového tvrzení a má stanovenu minimální a maximální hranici pro případ, že daňové tvrzení není podáno vůbec, a to ani po stanovené lhůtě.*“ (zvýrazněno soudem).

[24] Ústavní soud k těmto závěrům dospěl zejména s ohledem na to, že výše sankce (pokuty za opožděné tvrzení daně) je přímo úměrná ekonomickým aktivitám daňového subjektu, popřípadě jeho majetku a obsahuje v sobě jistý prvek diferenciace, který je schopen do jisté míry nahradit absenci diskrece v případě vzniku sankce *ex lege*. Dále zohledňuje individuální ekonomické poměry sankcionovaného subjektu, její výše je „zastropovaná“ a je určena procentuálně. Byl tak toho názoru, že pravidla pro ukládání

pokuty dle § 250 daňového řádu obsahují dostatečné moderační prvky, které brání tomu, aby uložená pokuta měla rdousící efekt.

[25] Nejvyšší správní soud proto na tomto místě opakuje, že účelem pokuty dle § 250 daňového řádu není „trestat" nesrovnalost výše tvrzené (přiznané) daně a konečné daně (správně stanovené), k tomu slouží penále dle § 251 daňového řádu. Účelem pokuty podle § 250 daňového řádu je stimulovat daňový subjekt k tomu, aby si řádně plnil své daňové povinnosti a aby mohla být správně stanovena příslušná daň. Jestliže má takováto pokuta plnit svůj účel, musí mít potenciál daňový subjekt přiměřeným způsobem ekonomicky zasáhnout, tj. musí odpovídat jeho majetkovým poměrům. Ústavní soud ve svém dřívějším nálezu ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, uvedl: *„Z charakteru pokuty jako majetkové sankce nutně vyplývá, že má-li být individualizovaná a přiměřená, musí reflektovat i majetkové poměry potrestaného. Stejná výše pokuty uložená majetnému se bude jevit jako směšná a neúčinná, zatímco v případě postihu nemajetného může působit drakonicky a likvidačně. Není tedy porušením principu relativní rovnosti, když dvěma osobám v různých situacích bude uložena pokuta v různé výši, byť by jediným rozdílem jejich situace měly být právě rozdílné majetkové poměry."*

[26] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že pokuta, která byla stěžovatelce uložena, neporušuje princip proporcionality a rovnosti, neboť je přiměřená jejím majetkovým poměrům vycházejícím z celkově stanovené daně z nemovitých věcí za rok 2016. Nutno zdůraznit, že uložená pokuta byla limitována maximální možnou výši 5% stanovené daně a nemůže tak důvodně zakládat nepřiměřený zásah do její majetkové sféry. Stěžovatelkou uváděný příklad nepovažuje Nejvyšší správní soud za přiléhavý a souhlasí se žalovaným, že v případě daňového subjektu, který vůbec nepodá daňové přiznání a u kterého by vypočtená pokuta nedosahovala částky 200 Kč (nyní již je dolní hranice posunuta na 1.000 Kč), by bylo na místě použití jiných sankčních nástrojů, než pokuty podle § 250 daňového řádu. Naskýtala by se především povinnost uhradit penále podle § 251 daňového řádu, resp. uhradit úrok z prodlení podle § 252 daňového řádu. Daňové orgány při ukládání pokuty nemohly zohlednit ani skutečnost, že stěžovatelka si u převažující části svých nemovitostí svou daňovou povinnost beze zbytku plnila, neboť pokuta podle § 250 daňového řádu vzniká ex lege a platební výměr vydávaný správcem daně má tak pouze deklaratorní povahu (viz § 250 odst. 6 daňového řádu). Příslušné ustanovení zákona přitom neumožňuje výši pokuty moderovat kvůli tomu, že převažující část daňové povinnosti byla daňovým subjektem řádně a včas splněna.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného nepovažuje kasační stížnost za důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s. zamítl.

[28] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovaný byl ve věci úspěšný, náhradu nákladů nicméně nepožadoval a ze spisového materiálu nevyplývá, že by mu nějaké náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladu řízení ani jednomu z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2022

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu